

ŠTUD. KNJIŽNICA V MARIBORU

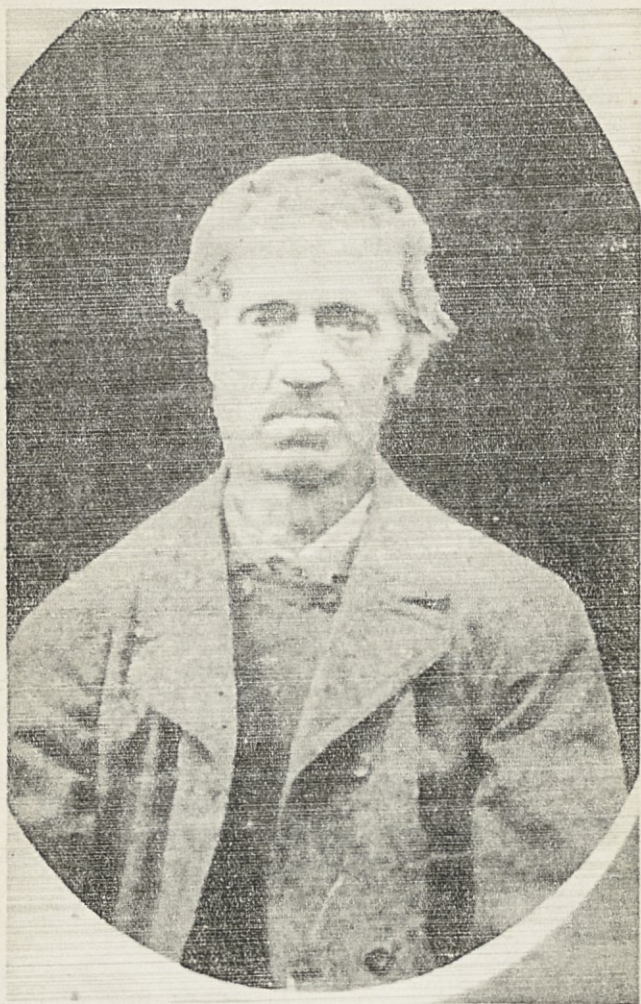
R 3552

6/15.9.47

AK

9611

ŽENITNE
ali
svatbine navade in napitnice
s pridjanim
godčevskim katekizmom
in
godčevskimi pesmami za larmo.

Nabral pod Pohorjem v konjiški okolici
Lovro Štepišnik.

→: Drugi pomnoženi natis. :←

V Mariboru 1885.

◇ Tiskal in založil J. Leon. ◇

ŽENITNE
ali
svatbine navade in napitnice
s pridjanim
godčevskim katekizmom
in
godčevskimi pesmimi
za
„larmo“.

Nabral pod Pohorjem v konjiški okolici
Lovro Štepišnik.

Drugi pomnoženi natis.

M a r i b o r
Tiskal in založil J. Leon.
1885.

R 3.552

49611

G. 14. IV. 1932 preloz Karavc.

Moj oča so že stari,
Oj jaz sem še pa mlad;
Kmetijo mi b'jo*) dali —
Oženil bi se rad.

Le ženi se sin ljubi,
Oh to me veseli!
Pa „purgarce“**) ne vzemi —
Le vzemi kmečko hči.

Kmetica zgodaj vstane,
Na svoje delo gre,
Ta purgarska se obrne
In v lepem dnevu spi.

Kadar se mladenči hočejo ženiti, pošljejo kakega zgovornega moža navadno v sredo ali saboto zgodaj v jutro svatovat. Ko v hišo stopi, pozdravi domače s starim krščanskim pozdravljenjem rekoč: „Hva-

---

*) bojo. **) mestjanke.

ljen bodi Jezus Kristus; dobro jutro vam Bog daj! Oglasil sem se danes pri vas. Zvedel sem namreč, da imate prodati rumeno pšenico pa pitane voličke. Bomo se o teh rečeh nekoliko pogovarjali in če je mogoče in nam vsem povoljno, tudi porazumeli.“ Potem skuša izvedeti od staršev ali oskrbnikov nevestin in tudi od nje, ali jim je po volji, da bi se deklica prostovoljno zaročila z imenovanim mladenčem.

Če dobi povoljni odgovor, pride ta mož (starašina) poznej z ženinom. da se porazumejo in zaroko obhajajo, kar se navadno pozno zvečer zgodi. Ko si ženin in nevesta sežeta v roke, njima starašina v znamenje stanovitnosti vina po rokah polije govoreč: „Bog daj srečo.“ Zvunaj pod oknom pa fanti po trikrat zauckajo.

Potem delajo priprave za gostovanje in grejo k notarju juterne delat. Ko nastopi predvečer, pridejo godci na dom ženina, in — če je mogoče — tudi neveste, da zagodejo „krancpint“. Zgodaj v jutro pa pride starašina z ženinom in njegovo družbo pred vrata nevestinega doma in

začne tako-le klicati: „Hvaljen bodi Jezus Kristus, dobro jutro nam vsem Bog daj! Hišni oče gospodar in oče starašina ali spite ali budite ali morebiti presveto Trojico premišlujete — to prvo pršono (osebo) Boga Očeta, kateri nas je stvaril? Je prav. — Pa zdaj pustite to pobožno premišljevanje na stran in obrnite se k nam, in nam dajte tak odgovor, da bo prav za vas in za nas — in dovoljen vsmiljenemu Bogu v svetih nebesih.“

Zdaj godci zagodejo.

Starašina: „Jaz sem klical k prve-
mu — kličem k drugemu: če premišlujete drugo Božjo pršono (osebo) Boga Sina, kateri nas je odrešil, je prav, ali obrnite se zdaj k nam in pustite vse na stran, in nam dajte tak odgovor, da bo prav za nas in za vas in dovoljen Bogu vsegamogočnemu gor v svetih nebesih.“

Godci zopet zagodejo.

Starašina: „Jaz sem klical k prve-
mu — drugemu — zdaj še kličem k tretjemu: premišlujete morebiti tretjo Božjo pršono (osebo) Boga svetega duha, kateri nas je pri svetem krstu posvetil, in se

razodel in videti dal pri potoku Jordanu v Palestini (sveti deželi), kjer je sv. Janez Krstnik Jezusa krščeval? — Pustite vse na stran in obrnite se k nam, in nam dajte tak odgovor, da bode prav za nas in za vas in povoljen trojedinemu Bogu v svetih nebesih.“

Na to godci spet zagodejo.

Potem notranji starašina vpraša zunanjega: „No, — kakšen odgovor pa želite od nas?“

Zunanji starašina pa odgovori: „Hodila sva s tem mladenčem pred 14 dnevi tukaj in videla v vašem vrtu dosti lepih in dišečih rožic (cvetlic), pa njemu je le ena všeč, ker je ponižnega in čednega duha, kot ponižna vijolica, obdarovana s krščanskimi čednostmi in vednostmi, — to želimo od vas, hišni oče gospodar in oče štarašina! Da bi vam bila blaga volja, njo nam izročiti, in sicer v znamenje sreče in blage volje z glažkom vina in rožmarinom v roki.“

Tedaj notranji starašina odpre vrata in potisne vun kakšno našemano baburo, ktero zunanji starašina godcem izroči in

reče: „Dobra je ta, pa še za drugo se priporočimo.“

Potem pošljejo vun „vodiljo“. Zvunanji starašina jo v svojo družbo vzame in še poprosi za drugo.

Pripeljejo potem vun „kranceljungfravo“ (venčano devico, svatevco); zvunanji starašina se zahvali za njo, in jo izroči „brautfirerju“ (združbi).

Potem se zopet nagovarja, in zdaj se vrata odprejo in stopi vun nevesta, z glažkom vina in rožmarinom v roki, in da glaž (časo) vina ženinu. Ženin vino okusi, da ga štarašinu, starašina pa s tem glažkom vina tako-le napije in nagovori: „Napijem najprej na slavo in čast trojedinemu Bogu, na čast preblagi Mariji Devici, vsem izvoljenim božjim svetnikom v nebesih, na stanovitno srečo, veselje in vedno zadovoljnost ženinu in nevesti do sivoglave starosti v vedni milosti pri Bogu zdaj v življenji in po smrti v dolgi večnosti.“

„Napijem tudi našej celej kompaniji (družbi), da bi bili vsi enkrat povabljeni po našej smrti na ženitnino pred Božje

Jegnje, da bi z Marijo in vsemi izvoljenimi
Boga častili na večne čase.“

Sprejeti od očeta hišnega gospodarja
grejo potem v hišo k zajuterku (frušniku);
— po zajuterku — če je čas, in so dobre
volje za petje, pomagajo nevesti „slo vno
pesmi“ popevati.

I.

Nevestino slovo.

Se solnce ozira lepo,
Ker jemlje od mene slovo;
Se bom omožila,
Samištvo pustila,
Stopila bom v zakonski stan.

Dekliči, vam rožce pustim,
Nedolžnost fantičem zročim;
Nedolžno živeti —
Najbolje na sveti —
Najlepši deviški je stan.

Mladenče, poštene možo,
In moje prijatelje vse

Zdaj v duhu objamem,
Od vas slovo vzamem
In lepo zahvalim se vam.

Preljubi oj stariši vi!
Zahvalim vas s solznim' očmi;
Vse vaše trpljenje
In skrbno rojenje —
Vse naj Bog povrne vam sam.

Vi bratje in sestre mojé,
Ki z mano izrastili ste.
Pošteno živeti
In Bogu služiti —
Tak nauk za slovo vam dam.

Sosede in sosednje vi!
Vas prosim, odpustite mi,
Se lepo ločimo,
Prijazno živimo.
Bo tudi sam večni Bog z nam'.

K nebesom povzdignem oči;
Ker pri vas ostati mi ni,
Slovo moram vzeti
Za možem po sveti
Vsa voljna se z Bogom podam.
(P. E. Zagorec.)

III.

Odpravljanje k poroki.

Le jemlji nevesta slovó,
Na božjo pot gremo s tabo,
Zdaj vzeli te ledik-stanu
In dali te bomo možu.

Le jemlji nevesta slovó.
K poroki it' sram te ne bo;
Devica poštena si b'la,
Pošteno za možem boš šla.

Le jemlji nevesta slovó,
Od svoj'ga očeta lepo;
Skrbeli veliko za te,
Zahvali jih srčno za vse.

Le jemlji nevesta slovó,
Materi poljubi rokó;
Oh kol'ko so 'meli skrbi,
Da zrastle pošteno si ti.

Le jemlji nevesta slovó
Od bratov in sestic lepo;
Prijazno jim roko podaj,
Da preveč ne jokajo zdaj.

Le jemlji nevesta slovó
Od znancev in žlahte tako.
Da bode nas Jezus vesel,
Med svate nebeške nas vzal.

III.

Nevesta slovó jemlje.

Z Bogom, z Bogom, ljubi oče!
Ker mi ni ostat' mogoče,
Dajte mi še žegen svoj.
Naj od hiše gre z menoj.

Zdrava, ljuba moja mati!
Moram se od vas podati;
Težko ste zredili me;
Zdaj objamem vas za vse.

Srečno bratje in sestrice!
Vi vrstniki in vrstnice!
Skupaj smo izrastili,
Zdaj se mor'mo ločiti.

Bod'te zdrávi in veseli,
Ki ste me za ljubo 'meli;

Ker podam se jaz od tod.
Daj mi Bog prav srečen pot!
(P. E. Zagorec.)

Potem se podajo gostje z ženinom in nevesto v cerkev. Če so le količkaj v „imenu“ svatje, saj če godce imajo, jih radi gledajo po poti otroci in ženstvo in še v cerkev jih spremljajo. Nevesta, vodilja ali tudi svatje ubožnim gredoč kosce kruha, krajcarje itd. delijo.

Nekteri imajo nepotrebne burkeže z godci in tudi streljajo, s čemer se dosti nesreč zgodi, zato je pri strelbi mnogo previdnosti potreba.

Ko so svatje v cerkvi, pri sveti maši, primerna bi bila naslednja pesmica, da bi se ženinu in nevesti — med sveto mašo zapela.

IV.

Ženinu in nevesti.

Kol'kor pomlad porodila
Je po vrtu nam cvetlic,
Kar najlepših je povila
Izmed sjajnih krasotic —

Iz teh šopek vama vije
Pesem moja svatovska,
Zdaj, ko ura vama bije,
Da se v zakon združita.

Prva teh cvetlic rudeča,
'Z mučeniške je krvi,
V srcih vera tak cveteča
Vama ljubi mir deli.
Okol' nje pa se povija
Vednoživka upanje,
Ki overe vse spodbija,
Vama zakon polehča.

Tretja roža snežnobela —
In se zove vrtnica,
V Božjem vrtu razcvetela
Je ljubezni polna vsa.
Ta naj vaju vedno družī,
Edno bodita srce
Drug naj drug'mu voljno služi,
Drug za druž'ga imej željé!

A cvetlica ta bliskeča,
Ki se zove vrtnica,
Tudi silno je bodeča,
Dasi lepega duha:

To na tihem vaj' spominja,
Da nebes na svetu ni,
Da je zemlja solz dolina,
Potrpež le sad rodi.

K Veri, Upanju, Ljubezni,
Tej Trojici Roženstva,
Lepa šmarnica se stavi.
In le ta na znanje da:
Da ljubezen zdaj začeta
Kot spomladi vajnih dni,
Naj ostane vedno sveta
In do groba tak cveti.

Šopek ta pa naj povije
Roža spomeničica,
Zmir da vama srce bije
Za dolžnosti do Boga;
Vse, kar sreča še obeta,
Naj nebo nad vaj' rosi,
Rajske vence vama spleta,
Mnogo let vaj' Bog živi.

(M. Torkar.)

v.

Sveti zakon.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Sam stvarnik ga zasadil je,
Svet zakon imenuje se.
Oj srečen, srečen zakon svet',
Kdor hoče v njem le prav živet'!

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Bog oče vsadil prvega;
Je stvaril ženo in moža.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Bog sin posvetil drugega,
Po zakramentu zakona.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
In tretjega svet Duh živi,
Ki njemu milosti deli.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Tri vrhe blagoslovil Bog,
Očeta, mater, cvet otrok.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Najprvi oče zakonski,
Ki svoje lepo oskrbi.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Drug vrh je mati zakonska,
Ko vinska trta žlahna vsa.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
In tretji vrh otroci so,
Ki kakor oljke rastejo.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;

Bog Oče, Sin in sveti Duh,
Skrbi za nje vsakdanji kruh.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Naj sveto drevo zeleni,
Naj zakon žlahen sad rodi!
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Oj blagoslovi ti, o Bog!
To delo svojih božjih rok!
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Bog jim življenje srečno daj,
Po smrti vživat sveti raj!
Oj srečen, srečen zakon svet',
Kdor hoče v njem le prav živet'.

(A. M. Slomšek.)

Pri žegnovanji (blagoslovljenji) vina
„Šentjanževca“ se zna ta-le stara, pa po-
božna svatovska pesem zapeti:

VI.

Tamkaj v Kani Galileji
Je ena srečna ohcet*) b'la,
Svati so b'li jogri božji,
Jezus ino Marija.

Ja, kak srečen je bil ženin,
Srečna tud' nevesta ;
Bil je pri njih sveti žegen
In ta družba nebeška.

Lehko je ohcet držati:
Vse kar zmanjka, Jezus da ;
Rekla je ta božja mati:
„Moj sin! vina nimajo.“

Jezus je okol pogledal,
Rekel je služabnikom —
Šest jim vrčev zapovedal
Napolniti je z vodo.

Svati dajo starašinu
Le tih šest vrčev vode,
Jezus jih spremenil v vino —
Čudež prvi je storil,

---

*) Ženitev.

V tvoje roke se Marija,
Priporočimo mi zdaj;
Da se Jezus bode vsmilil
Tudi črez nas vselaj.

Sprosi, da bomo mi svati
Pri nebeški občeti,
Daj nam Jezus stanovati
Tam v veseli večnosti.

VIII.

Šentjanževa.

Zdaj pijemo šentjanževca.
Da b' srečna naša pot bila!
Prej, ko se bom na pot podal,
Koga si bom v tovarša zbral?

Oj Jezusa bom jaz objel,
In njega za tovarša vzel,
Jezus je majhen, pa je svet,
V rokah drži vesoljen svet.

Jezus je vsmiljen'ga srca,
Karkol' ga prosimo, vse nam da.
Je v Kani na gostiji bil,
Je vodo v vince spremenil.

Tud' nam ga bo on piti dal,
Če pijemo ga, kar je prav.
Napij mi bratec tudi ti,
Naj se srce razveseli!

Ker si mi to zdravico pil;
Da b' se v nebesih veselil!
Zdaj pa nam daj Bog vse povsod
Prav lahko in veselo pot.

Ko svatje pridejo iz cerkve, gredo po navadi najrajši v kako oštarijo (gostilnico) na „šenkvajn“ (darovanje, mal), vendar le za toliko časa, da se doma vse pripravi; potem se podajo na dom novih poročencev. Starašina stopi v hišo z veselimi pozdravom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus, dober večer nam Bog daj! Vesela bodi vsa hiša, da smo pripeljali ta dva nova zaročenca. Bog daj, da bi do visoke starosti živela vedno v lepi zastopnosti, v vednem zdravju, sreči, zadovoljnosti in v milosti pri Bogu in v spoštovanju pri poštenih ljudeh.“

Potem se za mizo vsedejo od tistega kraja, kder solnce vzhaja. Starašina na-

govori stoječ to-le zdravico: „Napili bomo zdravico na zdravje ženina in neveste; tudi na zdravje našega čest. gosp. dušnega pastirja, ki so podelili našima ženinu in nevesti sv. blagoslov in ju poročili v zvezi zakramenta sv. zakona. Živijo jih Bog!“

Potem napivajo tudi svatje tako-le: „Na ta glas, kar so oča starašina nagovorili in napili.“

Zatem pride na vrsto zdravica, katero starašina nagovori pred daritvijo za nevesto.

„Dobro zdravje cele naše kompanije (družbe), tudi ženinu in nevesti!“

Napijem pa zdaj na zdravje naši mladi nevesti, ki nas je z rožicami ozaljšala, da smo šli z njimi pred sv. altar.

Zato bomo zložili vsak en darek naši mladi nevesti. Jaz bom dal toliko — drugi pa kolikor kateri hoče.“

Tedaj godci zapoje:

„Le le sem, le le sem — Oča starašina;
No darujte tej mladej nevesti, —
Z darom in blagom in lepim poštenjem.“

Ta mlada nevesta je tako govorila:
Ko bo sinke ženilo in hčerke možila,
Tedaj bode vse povrnila in poplačala.“

V nekterih krajih pojejo naslednjo
pesem:

VIII.

Darovanje ženina in neveste.

Ljubi oča starašina!
Le natoč'ite kupco vina,
In poiščite mošnjico,
Pa prinesite petico!
Le darujte, le darujte
Z enim lepim darom
Ženina in nevesto,
Z dobrovoljnim srcom.

Vi devic, le tud odprite
Svoj karnir in prinesite,
Naj bo tolar ali petica.
Saj ne švara se mošnjica.
Le darujte, le darujte
Z enim lepim darom
Ženina in nevesto
Z dobrovoljnim srcom.

Dragi in pošteni svatje,
Ljube sestre ino bratje,
Bližej, bližej pristopite
In svoj darek prinesite.
Le darujte, le darujto
Z enim lepim darom
Ženina ino nevesto
Z dobrovoljnim srcom.

Ljube vujke in tetice,
Ljube botre in babice
Bote kos tančice dale,
Mlado mater obvar'vale.
Le darujte, le darujte
Z enim lepim darom
Ženina in nevesto
Z dobrovoljnim srcom.

Le darujte dobre volje,
Njima bode vel'ko bolja;
Kar bo srce rado dalo,
Vam ne bode pomanjk'valo.
Le darujte, le darujte
Z enim lepim darom
Ženina in nevesto
Z dobrovoljnim srcom.

(P. E. Zagorec.)

Potem pride na vrsto stara, pa imenitna zgovorna zdravica, ktero za očetom starašinom morajo vsi svati pri napitji ponavljati, kdor pa tega ne more ali neče, mora za kazen toliko več piti ali pa kaj drugega storiti.

Zdravica se glasi:

„V imenu tega, ki nam vse da *
Na zdravje tega, ki na žegnanem kamni
stoji, * to cartano rožo in celi svet v rokah
drži * in našim dušam hrano deli *
in nas s to vinsko kaplico razveseli.

V imenu tega, ki je prevzel naš dolg.
* Ni ga prevzel nobeden firšt (knez) ne
kralj, * tudi ne svitli cesar; * prevzel
ga je sam večni Bog, * kakor vsaka mati
svojih lastnih otrok.“

Potem še zapojejo več zdravic, zlasti
radi to-le pobožno straro zdravico:

IX.

Veliko priglih nam v pesmih pojô.
Alj toti zdravice pa glihe ne bo;
Od rože Marije Device,
Ki nam je sprosila to vince.

Kak je Marija skrbela za nas
Tam v Kan' Galileji na ohcet' ta čas;
Rekla je svojemu sinu —
„Svati pa nimajo vina.“

Jezus je vsmiljen'ga srca,
Kar ga kol' pros'mo, vse nam on da;
Če zmanjka nam kruha alj vina,
On že pripravljeno ima.

Jezus je rekel učencem tako:
Napoln'te šest vrčev zdaj s frišno vodo;
Nesite jo starašinu,
Da bo pohvalil to vino.

Zdaj ga popijmo v imenu Boga,
Očeta in Sina in svet'ga Duha;
V imenu Marije Device,
Ki nam je sprosila to vince.

X.

Čast hvala Bogu. ker vince je tu,
Na mizi stoji, prot' nam' se smeji,
Je lepo rumeno, in k naš'mu veselju
Sam Oče nebeški ga rasti pusti.

Prijatli le sem pristopite k men';
Vas nimam za špas, 'mo pili en glaž,
Zdravico b'mo pili, in Boga častili,
Sam Bog bo tud' take družine vesel.

Vsa žalost je tam, kjer vinca ni zdrav'n;
Tak' bilo nekdej, tam v Kan' Galilej',
So svat' žalovali, k' so piti nehali,
Zato ker je vinca jim zmanjkalo b'lo.

Pa kaj se zgodi, da vse zveseli:
Šest vrčev je b'lo nalitih z vodo;
Se Jezus je vsmilil, 'z te vode je vino
Na veliko veselje tem svatom storil.

Pa tudi pri nas je ljubljeni čas,
Če glih nam z vode ničč' vina ne st'ri.
Pa v žlahnih goricah na vinskih trticah
Prav sladkega vinca prirase za nas.

Vi bratje, sestrice, prijatelji vsi —
Le pije naj vsak po svojih željah
Iz tega studenca, z vesel'ga srca;
Kater je pripravljen k veselju ljudem.

Dosti mi rožic na svetu cveti,
To vince pa mene najbolj zveseli.
Naj bo zima, pomlad — človek star ali mlad
Vsaki mi pije to vince prav rad.

Kol'ko mi glažkov na mizi stoji,
Tol'ko mi ljudi pri mizi sedi,
Glažke nalijejo, vun jih popijejo —
To je veselje moj'ga srca.

Prvi glažek ko bodem nalil,
Prvo zdravičko ko bodem napil,
Na zdravje možem, ženam, fantom
dekletam,
Tudi tem drugim prijateljem vsem.

Drugi glažek ko bedem nalil,
Drugo zdravičko vam bodem napil,
Pred ko bom šel od vas, srečni ostanite,
Nič ne zameri'te, d' sem špasik pri vas.

Tretji glažek ko bodem nalil,
Vas Bogu, Mariji bom priporočil;
Pri vas ostane Bog, Jezus ta naš gospod,
Z mano pa pojde Marija gospa.

XII.

Ljubi prijatli! če smo si brati,
Tako naj vzdigne vsaki svoj glaž;
In bomo vdarli, tuško naprav'li,
Naj bo veselje zmiraj pri nas.

Blagi moj bratec, vinski prijatelj,
Bog te naj živi. pijmo ga vsi:
Da b'mo veseli bratovš'no pili,
Bog nas naj živi, prijatelje vse!

To je ta prava, zvoljena sraga,
Bog jo je hotel dati za nas,
Da b' jo mi pili, žalost hladili,
Kadar že hoče premagati nas.

To je veselje naše dežele,
Da nam Bog dobrega vinčeka da;
Zato vsi v družbi vkupaj poskusmo,
Kteri bolj glažeke prazniti zna.

Moj je že prazen, alj pa narazen —
Misli še nimam — iti od vas;
Saj je še v kleti mokro pri čepi,
Bomo še pili šentjanževca glaž.

Le ga še pijmo, Boga hvalimo,
Za te prežlahne božje dari;
Ker od nja roke božje dobrote
V naših potrebah dosežemo mi.

Bog vas naj živij, da b' ga še pili
V milosti božji tukaj na svet';
Enkrat pa da bi v nebeškem raji
Mogli nebeško zdravico pet'.

XIII.

Zdravica je le ta.
Ko jo sam Bog štima —
To vince je zares dobro
Da b' ga premal' ne b'lo.

Ne pijmo ga preveč —
Da bi ne vedli več —
Le pijmo ga tako.
Da ved'li 'mo domo.

XIV.

Ena nova zdravička —
Poslušajte jo.

Je 'na tička zapela
V slovenski dežel':

Od solnčnega hribca.
Od vinske gore,
Od sladkega vinca,
K' je barve lepe.

Še lepši je barva
Še gorši je žmah,
Zavoljo te družbe
Ga spijem en glaž.

XV.

Bog te živi, bratec moj!
Oj živi te, oj živi te;
Kol'kor kapljic, tol'ko let
Bog ti daj na svet' živet'.
Živio! Živio!

Dobro zdraje, bratec tebi;
Ne le tebi — tudi meni —
Živio! hola — —
Dokler se vince z glažka pit' da.
Živijo!

XVI.

Pripeljali so formani,
En glažek sladkega vinca,
Dopeljali do hribčeka,
Opešala j' živin'ca.

Pripregli so konjiče tri —
Vozi, vozi Vanek ti,
Hot, hi — hi —
Ži-vi-jo! — — —

Take si bratco 'meti želimo,
Kteri nam radi pijejo vino,
Pijmo ga, pijmo; saj nam diši.

XVII.

To žlahno vinsko kapljico
Zdaj hočemo popiti,
Zavezo staro bratovsko
Želimo ponoviti;
Na zdravje pij ga bratu brat,
Da bi veseli bili!
Znabiti da je zadnjo krat,
Da vkupaj bomo pili?

Tekoči čas beži ko zver,
Nam kratko da živeti,
In naglo hoče ljubi mir
Nam ljuta zver zatreti;
Zato ne dajmo dolgo stat'
Te čaše bratje mili!
Znabiti da je zadnjo krat,
Da vkupaj bomo pili.

Sem zmiraj verno ljubil vas.
Če tud' ni b'lo poznati;
Do vas je srce vsaki čas
Gorelo. dragi brati!
Al' danes dajmo si spoznat',
Da smo si dobri bili —
Znabiti da je zadnjo krat,
Da vkupaj smo ga pili.

In prejde dan in prejde noč,
Ko v kolu bomo stali,
In desne roke si drugoč,
Ko stari znanci dali;
Zapeli bomo tistokrat:
Oj hvala, Oče mili!
Saj ni bilo še zadnjo krat,
Ko vkupaj smo ga pili.

(V. Orožen.)

Potem se spet vrstijo govorne napitnice (zdravice); oče starašina napije navadno tako:

„Na zdravje cele naše kompanije (družbe), da si je majhna, pa da bi bila izveličana, in enkrat v nebesa poklicana!“

Potem ženin, nevesta in drugi svatje tudi tako napivajo:

„Na zdravje in na ta glas, ki so ga oče starašina napili in nagovorili!“

Potem drugi svatje napivajo:

„Na zdravje očeta starašine itd.!“

Potem na zdravje vodilje — na zdravje „brautfürerja“ (ženinega vodja), — „kran-celjunfrave“ (svatevce), in vseh poštenih svatov.

Naposled še godci pridejo na vrsto s svojo:

„Larmo“.

Jaz vam imam razodeti
Neke prav čudne reči,
Alj vi morate verjeti,
Če tud' laž v mes tiči. —
Šel sem bil na dalje rajže,
Kače, grile kupovat,

Alj kjer je preveč korajže,
Je nevarno dostikrat.

Imel sem en'ga konjiča,
Mladega in bistrega,
Ni se bal noben'ga griča,
Kedar sem zasedel ga;
Ni ga b'lo nazaj držati,
Kadar se je prav razvnel;
Strašno je začel dirjati,
Noben polž bi ga ne vjel,

Ali kaj se je zgodilo?
— Kol'ko naglost vendar stri! —
Enkrat se mi je mudilo,
Jezdil sem čez grabne tri;
Ogenj sem začel kresati,
Rad bi bil tobak kadil,
— Groza me je pripoved'vati —
Skoraj bi tam mrtev bil.

Ena iskra odletela
Po nesreči je v vodo,
Na to se je voda vnela,
Začne goret' pod menoj.
Vse na enkrat je zgorelo —
Konj in sedlo vse je preč;

Da se to ne bo verjelo,
To ne hotel bi priseč'!

Še ta čudež bom povedal,
Kaj se z mano tam zgodi,
Klical sem, okoli gledal,
Kar en orel prileti.
V kljun me prime, ven me nese,
Tak' sem vendar živ ostal!
Konj je proč na večne čase —
O kako bom zdaj kupč'val!

Ljubi oča starašina!
Ponižno se k vam podam.
Še imam en sodec vina,
Prav drago vam ga rad prodam,
Vem da bote vi kupili.
Nate, le pokus'te ga,
Potlej bomo se zmenili.
Kaj še več imam blaga.

Grilov imam šest kardelov,
Deset tavžent pa stenice,
Sedem tavžent je kršlov,
Žabje volne pet ladric,
Petdeset ino tri pare

Samih grilovih mehov,
Tri breje mačke stare,
En raztrgan žakelj nov.

Tud' imam za tri bokale
Same polževe krvi,
Deset centov prazne hvale,
S pajčevne deset vrvi;
Imam tri kokoši breje,
Pet sto miš in sto podgan,
Kdor ne verje, ta naj šteje,
Kter' to kup', ne bo goljfan.

Prodajal ne bom na dvoje,
Ker najrajše skup prodam;
Saj že veste, kako to je,
Vam možem se v roke dam.
Sami ceno naredite,
Naj bo dvajset alj deset,
Samo tol'ko mi zložite,
Da bom kupil konja spet.

Ko kuharica na mizo prinese s klobasami, jabelki itd. ozalšano svinsko glavo, štruce (kolače), močnike, purane, kokoši, petelina itd. tedaj godci godejo: „Oče starašina, rež'te petelina itd. — itd.“

Konečno še oče starašina nagovori zdravico za kuharico tako-le:

„Zdaj — na slednje še bomo napili eno zdravico naši marljivi in skrbni kuharici, ki nam je mnogo sort ukusnih jedil napravila in se trudila s kuhanimi in pečenimi. In vse to nam je na mizo znosila, da smo si mi zraven svoje srce razveseljevali in želodce nahranjevali, in s tem naše novozaročence prve dni počestili; da smo po navadi naših praočetov in očetov te obrede, spomine in veselice, zdravičke — v govoru in pesmi opravili k našemu veselju, kratkočasnosti z vedno željo: na zdravje in srečo našim novozaročencem.

Napijmo še torej zdravico naši dobrohotni in postrežni kuharici in vložimo jej vsak en dar; jaz dam tol'ko — drugi pa kolikor kateri hoče.“

Pri tej daritni zdravici godci zapojejo in zagodejo:

„Na zdravje naši kuharici,
Nam dobre jedi napravljala,
Naša srca troštala —
Z rožmarinom roštala.“

Venčanje.

Res čuda prolepa — navada zori,
Da venec se spleta — in pušlec stori,
Veselu prigodba — svoj pušlec ima,
Tud' žalostna roža — otožno venčá.

Nov' dete rojeno — k' še kršeno ni,
Bo z rož'cam' vpleteno, — že pušlec dobi,
Pri krstu, glej k sveči — se takšnemu da,
Ko zraste pa večí — ga v rokah ima.

Na prsih dekličem — cvet rožni diši;
Na kapcah fantičem — prijazno smeji;
Kjer likof od dela, — se pušlec poda,
Je slovo veselo, — svoj naglič ima.

Če kdo je povabljen — v svet zakonski
stan,
Veselo bo zgrabljen — in ves ovenčan;
Alj tudi dekličí, — ki v klošter gredó,
In tudi fantiči — vsak venec dobó.

Požavbana glava — se tud' veseli,
Če dojde ta prava, — da venec dobi;
Svetnike venčajo — dekličí večkrat,
In Križan'mu dajo — lep krancelček zlat.

Še pušlec leskeče, — ki tac'mu bo dan,
Ki bode iz ječe — pa k smrti peljan;
Mrtvaška tud' truga — svoj pušlec dobi,
Alj solza je druga, — ki ga porosi.

Ko pušelček vežeš, — ko venček snovaš,
Ko vrtnice režeš, — in z rožcam' igraš:
Le misli na dušo, — da ne posmuči
Da jalovo pušo, — kjer rožic nič ni.

Le brumním dušicam — se pušlec tam da,
Svetnikom, svetnicam — zlat venec snova,
Hudobnim smrdljivi — tam ogenj gori.
Pošteno tu živi, d' ne smukneš k njim ti!

(I. L. Rečički.)

Godčevski katekizem.

Kdo se je najpoprej po stvarjenji smejal?

Zavrženi angelji; (ko jih je sv. Mihael na božje povelje v globoki pekel pahnil, so leté se smejali rekoč: Ho-ho, ho-ho! kako daleč in globoko letimo.)

Kaj je Bog zemlji obljubil, ko jo je stvaril?

Da vse, kar koli bo rodila, bode zopet nazaj dobila.

Kaj je Boga najprej grevalo, ko je bil človeka stvaril?

Da mu je dal prosto voljo.

Od kedaj je pes na svetu?

Od stavljenja Noetove barke. (Ko je namreč Noe na božjo razodenje barko stavil, so mu po noči malopridneši vse razdjali, kar je črez dan naredil. Pritožil se je Noe Bogu, in Bog je Noetu rekel: „Iz tega obžaganega kosa od ogla barke ti bo zanaprej čuvaj.“ In postal je pes čuvaj od tistega časa.)

Ktera žival je bila najneverjetnejša in nezaupna pri vходу v Noetovo barko?

Osel. Dasiravno so šle po mostiču v barko živali težkih teles: sloni, konji, goved in druga žival, je osel vendar čakal; še le ko ga je vratar z gorjačo udaril in v barko napodil, je skočil črez mostič, in je tako prdnil, da so ga na tem svetu vsi ljudje čuli (slišali).

Kaj imajo ljudje, česar Bog nima?

Gospodarja.

Kdo je nekdej prvi najlepši vrt naredil in ga nekoliko časa svojim ljubljnim otročičem izročil?

Bog, sveti raj — Adamu in Evi.

Kdo je bil prvi kmet?

Abel.

Kdo je bil prvi mlinar na svetu?

Abraham. (Ko ga je Bog z nekterimi angeli obiskal, je Abraham sam najlepšo moko naredil na ročnem mlinu.)

Kteri možje so bili rojeni že v starih časih, pa še niso smrti okusili?

Henoh in Elija, ki sta se na ognjenem vozu v nebo odpeljala.

Kteri tudi od žen rojeni pa še tudi niso vmrli?

Okamnenci, katerih se v nekaterih krajih najde.

Kdo je bil prvi tesar? —

Noe.

Kdo je bil prvi kovač?

Tubalkajn.

Kdo je bil od nekdanj najmočnejši?

Nimrod.

Kdaj so začeli mesece šteti, in kdo je to prvič zapovedal? —

Bog Mojzesu v Egiptu.

Kdaj je stvar stvarnika tolažila? —

V vrtu Gecemane Angelj Kristusa.

Kdaj je stvar stvarnika nosila? —

Osel Kristusa na cvetno nedeljo, in sveti križ Kristusa na veliki petek.

Kdaj Kristus ni bil ne v nebesih, ne na zemlji? —

Ko je bil na svetem križu.

Bela njiva, črni ral — modri mož po nji oral, kaj je to?

Pisar, kadar piše?

Kteri človek na svetu še ni umrl? —

Kteri še živi.

Kaj je prej — laž ali resnica? —

Laž je za resnicoj.

Kdo stoji v logi na eni nogi? —

Goba.

Kdo vidi s konjskih kosti cerkev? —

Jezdec.

Kdo je zjutraj najprej dobre volje?

Petelin.

Tik tak — na vsakem kraju tak,
kaj je to? —

Motovilo.

Kaj je nek to grad, ki je poln štu-
častih bab? —

Žličnik.

Kde je proti nebu obrnjenih največ
lukenj? —

Na strnišču po žetvi.

V cerkev kliče, sam pa nikoli v cer-
kev ne gre, kdo je to? —

Zvon.

Ktera voda je največa na svetu? —

Rosa, ker pokriva hribe in doline.

Kedaj še solnce na tem svetu ni za-
šlo? —

Dnes še ne.

Kaj je to: v zemljo zija, v nebo vpije,
krščen je — pa nima duše? —

Zvon.

Kaj je v mašnih bukvah črez božjo
besedo?

Trak v mašnih bukvah.

Kaj je v cerkvi nepotrebno?

Streha nad prižnico.

Kteri svetnik najdalje vidi? —

Tisti, ki je pri oknu.

Kteri svetnik ima življenje v sebi?

Kteri je že črviv.

Kteri svetnik je najbolj učen?

Ta, ki ima zaprte knjige.

Kaj je to: Brez nogač sem rogač,
celi hram nesem sam? —

Polž.

Kaj je to: vsi sinovi imajo kapice,
le oča je nima? —

Želod in hrast.

Kaj je to: slepec vidi zajca, hrom
ga ujame in nag ga v nedrije dene? —

Laž.

Kdo brez nog gor in dol hodi? —

Solnce.

Ljuknjica pri ljuknjici, pa vendar
vodo drži, kaj je to? —

Streha.

Kaj je to: lesena koklja ima železna
pišeta? —

Brana.

Katera je največa norost človeka?

Če misli, da je najbolj pameten.

Za kom vsi ptiči letijo? —

Za kljunom.

Kterega sada si noben kmet ne želi?

Prisada.

Kaj je v pratiki največja laž? —

Da je pred pepelnico pust dan. —

Kaj ima bahač in meh enakega?

Napuh.

Kterega imena mož ne ostane v dolini? —

Gregor.

Kdo piše brez peresa? —

Veter.

Kaj je to: sedež sem duhovskega kraljestva, če pa me bereš nazaj, me ljubijo vsa ljudstva?

Rim — Mir.

Ktera žival ima kosti zvonaj, meso znotraj? —

Rak.

Kaj je to: če ne tolčem, pa ne živim?

Srce.

Kterih delalcev vsak le enkrat potrebuje?

Pokopiče.

Kaj je to: kolikor bližje, toliko
menjše? —

Senca.

Kdo ima očeta in mater pa vendar
ni sin? —

Hčer.

Ktera reč je čim hujša tim boljša?

Jesih.

Kako je to, da ti pisati znaš, brat
pa ne? —

Jaz sem se pisati učil, brat pa ne.

Iz ktere sence vsak metul zleti? —

Iz gosence.

Kaj je popolnoma krivo, pa vendar
ni greh? —

Klobasa.

Če bolj pleše, bolj je debelo; kaj je
to? —

Vreteno na kolovratu.

Kaj je živo kosmato od zunaj, mrtvo
pa kosmato od znotraj? —

Kožuh.

Kaj je višje, kot nebo?

Cerkvena vrata, ko nebo skoz nesejo.

Kdo veliko okolo hodi pa daleč ne pride? —

Plesavec.

Ktera šina na nobeno kolo ne gre?

Starašina.

Kaj je to: oče se še le rodi, sin pa že po strehi pleše?

Dim.

Zakaj ima dimnikar usnjate hlače?

Zato da jih obleče.

Komu kmetje največ zaupajo? —

Čredniku.

Pet krav za sto kron, po čem pridejo ena k drugi? —

Po parkljih.

Kedaj ima vsaka krava, vsak vol zvunaj in notraj dlako? —

Kedar črez prah stopi.

Kdo na svetu največ zastopi? —

Ta, ki je najbolj širok.

Kaj je prej, mož alj brada? —

Mož je za brado.

Kdo pride k jedi sit, od jedi pa lačen? —

Skleda.

Komu se odrtija v greh ne šteje? —

Konjedercu.

Ktero čednost pijanci najbolj ljubijo?

Upanje.

Kaj je za vino najboljše? —

Grozdje.

V kateri kraj gre največ beržanke?

V grlo.

Kaj se vzame, kjer nič ni, in se dene
kjer je kaj?

Pipa.

Ktere duše nimajo življenja?

Duše v lampah.

Kterega klobuka ni klobučar delal?

Klobuka na jesihu.

Kteri zajc se nobenega psa nn boji?

Tisti, ki črevlje izzuva.

Kdo se božjega imena boji? —

Berač, če mu rečeš, idi v imenu božjem.

Koliko črk ima sveto pismo? —

Deset.

Kdo največkrat brez škode počí? —

Bič.

V vodi vedno stojim, pa si vendar
nog ne premrazim, kdo je to? —

Most.

Ktero blago kmetu najbolj nese? —

Kokoš.

Sem prav bran, me gospod jê, nazaj
bran me kmet jê? —

Kos — sok.

Časa sem poletnega ime; prvo črko
mi odvzemi; ostanek pové, da kar govoriš,
niso laži, kaj je to? —

Kres — res.

Suči in beri me, kakor me hočeš,
ostanem zmiraj cepec? —

Cepec.

Kaj je to: kri nosi, kri tlači, pa krvi
nima? —

Sedlo.

Na desno če tečem, se vedno redim.
Nazaj me zaženi, do konca medlim. Kaj
je to? —

Vreteno.

Kdo je najbogatejši kmet? —

*Smrt, ker ima v vsaki fari najmanj eno
njivo.*

Kdo se zjoka, če ga solnce obsije? —

Sneg.

Ktera črka je najmočnejša? —

Črka O, ki konja vstavi.

Kje ribe pokoro oznanujejo?

V pratiki.

Kaj dela kmet, ki po njivi hodi? —

Stopinje.

Kaj je dobro namesto repe sejati? —

Repno seme.

Kteri tiči radi štruklje jejo? —

Mlatiči.

Ktera ura gre in bije brez navijanja?

Huda ura s strelo in točo.

Ktera reč je naj potrpežljivejša? —

Papir.

Kje trta trto drži? —

V vinogradu.

Kterega očesa se človek voljno znebi?

Kurjega.

Dve glavi, dve roki, šest nog, dvajset
prstov, kaj je to?

Jezdec.

Kaj je pri kosilu najbolj potrebno?

Usta.

Nič niso pregrešile, pa jih vendar
ljudje zapirajo? —

Dvajsetice.

Kaj je kramarju v pratiki najljubše?

Sejem.

Kdo nese svojega gospoda, in gospod
njega nosi?

Škornji (črevelj.)

Veliko oči imam, pa vendar ne vidim
nič; iz vsakega očesa mi raste rep, kdo
sem? —

Krompir.

Kje rase drevje in trava?

Na koreninah

Koliko bremen slame gre v tri vo-
zove na pet konj? —

Nič, temuč vsa se nalaga.

Kedaj dobijo delavci pogačo? —

Kedar je pečena.

Kdaj stopijo vsi ljudje v eno sto-
pinjo?

O novem letu.

Se dvakrat rodi, dvakrat kri prelije
pa vendar ni vzveličan, kaj je to?

Kapun.

Je leseno truplo, pa ima več sort las,
kaj je to? —

Krtača.

Se glasi, pa ne govori, kaže pa ne
vidi, gre pa nikamur ne pride?

Ura.

Kaj je to: les za tes, leder (usnje)
vmes? —

Mlatne cepe.

Ktero ime ima na vsakem kraji A?
Ana.

Perziška pregovora.

1. Kdor premoženja nima, je brez zaupanja; kdor nima podložne žene, je brez miru; kdor otrok nima, je brez moči; kdor žlahte nima, je brez podpore. Kdor pa od vsega tega nič nima, živi najbolj brez skrbi na svetu.

2. V nebesih je od začetka svetega zakona še cel hleb kruha; ker ga nihče ne sme vrezati, nego isti, kteremu ni bilo nikol žal, da se je oženil.

Pesme za godčevsko larmo.

Spisal Pavluh Fajdiga
tega dne pred pustom,
Ko se nosijo klobase h
ustom.

Sad laži-liberalizma.

Še nekaj vam čem naznanit',
To mora kaj novega bit',
Kaj vendar pomeni
Da vsaki se ženi,
Če moč mu le h poroki prit'.

Prestar ni nobeden berač,
Da s' gleda mu srajca iz hlač,
Če 'ma desetico,
Dobil po pravico;
Oženi se zdaj, pa je proč.

Ne rečem že tolk' zavolj mladih ljudi,
Saj tud' nič novega ni,
Alj staro babovje
Neumno dedovje
Da vendar tako zdaj nori.

Oh čudna je vendar ta reč.
D' brez deda n' more bit več,
    'Na*) stara babura
    Ki daleč ne more,
Če pride od mize za peč.

Nek dedec je močno pobit,
Brez babce ne more več bit,
    Ded torbico nosi
    No vbogajme prosi
Pa zdaj se še če oženit.

Že brado vso siva ima,
Okolčane vse on pozna
    Že dolgo berači
    Po fari domači
Pa v čas se še dalje poda.

Ta ded s'**) je zdaj že oženil
Ko d' babce potreben bi bil.
    Se bos'te smejali
    In me prašali:
Baburo odkod je dobil?

---

*) 'Na = ena.

**) s'je = se je.

Že dolgo se tak govori,
De babca se lahko dobi,
    Če ena se zkuja.
Se druga ponuja,
Nikol' jih še zmanjkalo ni.

Dobil jo je tudi ta ded,
Katero je hotel imet'
    Z slovit' ga Kozjaka
Dobil je zijaka,
Odurna j' od glave do pet.

Če kje bi prosila za kaj,
Nič jima nobeden ne daj!
    Lenuhe moliti
    Je treba učiti,
In dela uči se naj!

Jaz jima bi tud' nič ne dal,
Če stradata, je jima prav,
    Če sta potrebna
    Pa nista nič vredna
Zakaj' poročit sta se h'tla?

Oh naj ga bable le živi,
In ded za oba naj skrbi,

Če revno živita,
Se grenko držita,
Saj krivi nismo jima mi.

Sta se oženila zato,
Sta mislila ravno tako,
Da bosta brez dela
Prav dobro živela
Pa šlo jima ne bo tako.

Beračev je dosti že zdaj
Pa več jih še bo zanaprej,
To vsakdar se čuje,
Ko se oklicuje,
Ker nemanič ženit' se sme.

Berač le beraču je brat.
To lahko potrdi nam vsak,
Lenuhi, gnjiluhi
In vsi potepuhi,
Brez dela postopa vsak rad.

Laž-liberalizem je kriv,
Da ženi se vsak, ki je živ,
Da se ječe polnijo,
Kmetije kopnijo,
Da kmet ječi potrpljiv.

Postava predela se naj,
Da ženil ne bo se vsak vsaj,
Inače bo večja,
Še reva nesreča,
Ko bila med kmeti je kdaj.

Šalabarda.

Žena v gosti gre, didl-didl daja,
Moža doma pusti — hopsasa saja,
Dela kaj mož doma? didl-didl daja,
Krave molze*), krmi 'n napaja — hop-
sasa saja.

Mož gre ženo tožit, didl-didl daja,
Pred gospod rihterja**), hopsasa saja,
Sodjo gospod rihter tako: didl-didl daja,
Da tepst, strahvat mož ženo sme; hop-
sasa saja.

---

*) Molze = doji.

**) Rihter = bürgermajster, občinski župan.

Pijanec.

Slabo gospodarim,
Žganje pa rad pijem,
Žena pa se krega,
Da tak dolg' ne umrjem.

Jaz pa grem žganje pit,
Ti me piš babca v . . .
Žganje je mrzlica
Naših mošnic.

Mošnja mi trese se,
Veseli žganje me,
Mošnja pa birta se
Pred močno ustrašla je.

Birt je po žganje šel,
Drobno je godrnjal,
Kje bom pri tebi
Dobitek iskal?

Denarci so dobri bili,
Ktere sem jaz zapil,
Potlej me z palco je
Skoz vrata podil.

Ker me je vun podil,
Prav mi je storil,
Denarce bi v aržet 'mel
Ko ne bi jih zapil.

Slovenska dobrovoljka.

Eno si zapojmo
Bratje! to mi vemo,
Ja vemo, ja vemo —
Da mi Slovenci smo.

Kaj bomo začeli?
Vinca 'mo si vzeli,
Ja vzeli, ja vzeli —
Tega vinca sladkega.

Vinca si nalijmo,
Čisto vun popijmo,
Popijmo, popijmo —
Saj birt nam druž'ga da.

Pijmo ga pošteno,
Zdaj to vince zrelo,
Ja vince, ja vince —
Ja vince Slovensko.

Vince je priraslo,
Teče kakor maslo,
Ko maslo, ko maslo —
Po grlu Slovencem.

Srce bo ogorelo,
Lice bo cvetelo,
Cvetelo, cvetelo —
Ko vrtnica lepó.

Skrbi so odišle.
Dobre misli prišle,
So prišle, so prišle —
Od vinca sladkega.

Vince k čem' je v kleti,
Ker mor'mo enkrat umreti,
Ja umreti, ja umreti —
Ja, to vsaki sam ve.

V slovó roke si dajmo,
Ta zadnji glaž nalijmo,
Za slovó, za slovó —
Zna bit to zadnjokrat.

Zmir' aleluja peli,
V nebesih zmir' veseli,
Veseli, veseli —
Slovenci vekomaj.
Živijo . . .
Živili Slovenci vekomaj.

Po tri in tri.

Lepo mi poje črni kos — oj črni kos,
Vsak kos ima devet dežel, devet dežel,
V vsak' dežel, 'ma ljubce tri, 'ma ljubce tri,
Vsaka ljubca 'ma sinke tri, oj sinke tri,
Vsak sinek ima suknje tri, oj suknje tri,
Vsaka suknja 'ma žepe tri, oj žepe tri,
V vsakem žepu so krone tri, oj krone tri,
Na vsaki kroni križe tri — oj križe tri,
Slovenec na zemlji naj živi — naj živi,
Živi nas Bog Slovence vsi!

